



Lipsise doar un minut

01.

Lipsise doar un minut, cât să lingă o prăpădită de înghețată multicoloră și să-și facă freza în cromul hondelor cu torace de viespe, priponite peste drum de „Brumă aurie“. Când ești băiat-de-cartier-în-eter, pieptănătura bate fără probleme instinctul de conservare. Poți îndura s-o iei rău pe coajă; poți să fugi ca ultimul dintre lași pe miliardele de alei ce împart eterul; ți se duce vorba că nu-i nimic de capul tău, nimeni nu se împrietenește cu tine. Dar ești în stare să faci moarte de om dacă ți se clintește unul din firele de păr.

Însă acum nu era în eter, ci în afara lui. Într-o zi călduță de primăvară, una din acelea în care nenumărate insecte, supraviețuind cine știe cum pe dunele instabile ale salinei, dezmoțindu-se, mișcau ierburi sticloase sub muchiile de jos ale casei, emanând în plus un zumzet monoton, parcă de promisiuni vagi.

Cei ce se-ncumetaseră să încerce pe pielea lor cât mai multe din exterioarele eterului, vânturau prăvăliile, la vânătătoare de suveniruri, flecuștețe pe care să le ia cu ei, să le ferece în argint sau în lacrimi de sticlă cât pumnul, să le țină la vedere pentru tot restul zilelor.

Ai acasă obiecte frumos aranjate în eter, cente de mii, pe care le poți accesa într-o clipă, bucurându-te de frumusețea fiecăruia dintre ele, ori mai bine lăsând creierul să hoinărească printre alei și rafturi, pe pilot automat. Să-ți servească doar seara, la culcare, o picătură de esență tare din suma tuturor senzațiilor pe care le-ai prins în vreme ce tu erai ocupat

cu altceva mai de soi. De pildă să joci „Mori-învie“. Dar când aduci de-adevăratelea ceva din exterior, când vii cu ceva care poate fi pipăit chiar cu degetele, adulmecat chiar cu propriile nări și, mai știi, chiar încercat cu vârful limbii, parcă altfel se uită toți la tine.

Aveau de unde alege, căci prăvăliile gemeau, ticsite. Șuruburi din Mecanic (măsluite cu doar câteva zile în urmă, cu scrijelituri și rugină roș-gălbuie, de jurai că-s vechi de secole); cipuri din Electric, cesiu din Atomic. Ieșeau din eter o dată pe lună, sau mai rar, cumpărau tot și se-ntorceau acolo unde primejdia nu-i decât o vorbă, o invenție de-a băsmuitorilor, o poftă a celor mulți. Prin umezeala călduță ce ținea până la amiază, schimbând poalele salinei în spume înșelătoare, se agitau euforici, bucurându-se de straiile groase, încheiate cu bumbi de aur sub bărbie, și de ghetete înalte. Detestau exteriorul, de teama paraziților și nici măcar răsăriturile, ori apusurile nu erau perfecte, așa cum le puteau avea în eter.

Hondele opriseră cu răgete de groază, încălecate de mutanți ai salinei pe care pelerinele de piele îi făceau să pară trași în ciocolată. Când se decuplau plescăind de pe motoare, printre aripioarele radiatoarelor rămâneau firimituri de carne. Însă nici nu le păsa.

Praful de două degete, mersul crăcănat, privirea fixă, arătau că lăsaseră drum lung în spate. Goniseră la rasul dunelor, pe mașinăriile minunate ce le țineau loc de picioare. Uitaseră de multă vreme să pășească.

— Hu-aaa! zbieră unul, adică orice.

Se dedau cronicilor laconice ale călătoriei, în amestec de sunete de-ale lor, și vorbe împrumutate de la alte popoare, dintr-un capăt în altul al pustiei albe care le era, pe viață, drum și adăpost. Până să dea iama prin cabinele holo, băiatul



îi văzu de aproape. Urla carnea pe ei după o baie fierbinte și rachiu prost. Aveau nevoie de imagini cu multă verdeață, care să măture obsesia salinei din creierele mici, de șopârle, pricepute doar în pilotarea hondei. Le plăcea îndeosebi „Tarzan și nimfele junglei“, un antic copleșit de vegetație, pe care-l savurau de câteva ori la rând până să treacă la altele. Consumând holo tot mai excitante, cădeau pe capete.

— Vlea? făcu cel care zbierase mai devreme. Tu, vlea asta?

Uriăș, prietenos, cu țeasta lustruită de pe care dispăruseră nasul și urechile inutile. Un păpușoi simpatic, numai bun de plesnit pe-un perete.

Întâi nu pricepuse cu ce-l îmbie. Apoi văzu: pe mâneca de piele ținută, se cățăra prudent fluturile salinei, Ksi-Ksou, cu picioroange de catifea galbenă și cenușie, cât pumnul, acum inofensiv. Fiecare bumb al hainei – un șurub, un ac, altă piesă mică a unei honde răposate în mijlocul deșertului, cu scheletul tot mai albit de soare, era un obstacol greu pentru Ksi-Ksou.

Leni nu-și putea dezlipi ochii de pe craniul lucios al pilotului, sub care se aflau, mai vesele ori mai spăimoase, toate întâmplările călătoriei. Mutantul îl îmbie iar cu fluturile mișcător, apoi se lăsă păgubaș. Cutele rare ale creierașului său nu-i spuneau ce să facă mai departe.

Băiatul ridică gângania. În camera lui n-avea să reziste multă vreme, dar în folderele eterului mișunau cu miile, mai mari și mai frumoși, plus că-i puteai îmbunătăți cum îți trăznea prin cap. Găseai orice, însă nu puteai lua nimic cu tine, afară.

Nu-i era frică de-alde honda. În spatele lui, își făcea de lucru Comix, un obiect umanoid cu barba ca o perie de wolfram pe obraz, oase de superaliaj și bicepsi din plastă de cea mai bună calitate. Comix abia aștepta să crâcnească vreun

motorizat, ca să-l strâmbe și mai tare. Afară de creierul sintetic n-avea pe dânsul decât plastă dură, regenerabilă, dar odinioară fusese mai uman ca mine și ca tine, iar băiatul îl trecuse pe lista preferațiilor săi.

În vremea asta, Tati S, înțolit la patru ace, le dădea agenților lecții de biliard, mișcându-se vioi prin ceața unui norișor de parfum scump. Agenții îl urmăreau atenți. Pentru escapele personale, Tati nu-și comanda decât paznici cu pedigree până la a treia generație. Vârât până peste cap în afaceri cu compuși, nu suporta să stea în vecinătatea sinteticilor.

— Tati! strigă băiatul, traversând împiedicat, uite ce mi-a dat...

Îl auzise. Răsucind tacul, îi făcu un semn distrat cu mâna.

Locul numit „Brumă aurie“ fusese închiriat pentru o după-amiază. Era printre puținele din exterior, afară de Cercul Tranzactorilor, unde-l ducea Tati. Înainte de asfințit, când eterul se aglomera atât de tare încât zvârlea un miliard de locuitori ca să poată funcționa, deschidea ușa cu un ciocănit discret. Melon elegant din fetru autentic de contrabandă, baston de trestie, ghete lăcuite, garoafă albă la butonieră. „E vremea să ieșim în lume“, sclipeau ochii umbroși, de crai bătrân, cu incisivii lustruiți și strungăreață sub mustața care făcuse victime cât ultimul război. Iar el sărea beat de bucurie, smulgându-se din eter fără să respecte pașii înapoi. Uneori uita chiar și de geacuri. „*Odată rămâi fără cap*“ îl dojenea monoton frendul.

Bărbatul se aplecă peste postavul verde, balansă tacul și lovi ultima bilă. Agenții își țineau răsuflarea respectuoși. Bila se rostogoli încet, de parcă cineva ar fi mișcat-o doar din ochi. O șmecherie.

Urmă o explozie înfricoșătoare.



Tati, felii din masa de biliard și șase agenți, aterizară în stradă, sub o arteziană lentă de cioburi. Blindajele prăvăliilor de suveniruri se blocau, sechestrându-și clienții. După cinci secunde, în colbul drumului căzu și bila albă.

Apoi nu mai mișcă nimic.

„*Fugi! Ascunzi! Nu plângi!*“ izbucni sub țeasta băiatului glasul pițigăiat al frendului. Un ins ieftin, pentru copii între șase și doisprezece ani, cumpărat de Tati la o aniversare. Leni îi dădu ascultare, fugind să se adăpostească lângă un perete. Comix îl urmă împleticindu-se. Explozia îi smulsese jumătatea stângă a pieptului. Dar chiar dacă ar fi rămas din el doar o bucățică dintr-un deget, bucățica aia ar fi fugit după băiat. Avea lucrul ăsta gravat pe fiecare moleculă.

Iar Leni vru să se-ntoarcă la ce mai rămăsese din Tati S, amăgit de vântul care răsfira şuvițele de păr ale corpului. Spre binele lui, frendul îl paraliză înainte de-a face primul pas.

Cabor sosiră după douăzeci de secunde, într-o tornadă de lumini și sirene. Cel care se aplecase peste Leni purta coif, jambiere și mânuci până la cot, care-l făceau să semene cu o insectă chitinoasă. Un boscabor, pesemne.

— Poți să te miști? întrebă.

Glasul îi scârțâia ca lagărele pe care-și răsucea capul. Sunetele forau aerul până la timpanele băiatului, dar de-acolo se risipeau neînțelese.

— Ești întreg? Vrei să te ridici?

Privit de jos, nu prevestea nimic bun. Prin molozul care fusese „Brumă aurie“, se foiau alții. Leni încercă să-și descleșteze brațele din jurul genunchilor. Frendul se străduia să-l liniștească.

— Un rănit aici! semnaliză iar boscaborul.

Honda fură târâți afară din holo, aliniați și doborâți cu rafale scurte. Leni îl zări pe cel care-i dăruise fluturile Ksi-Ksou,

prăbușindu-se primul, cu o grimasă nedumerită. După el, se rostogoliră și ceilalți.

Un vis cu Tati, la cercul tranzactorilor...

O centă de superiori, într-un incendiu de asfințit, pe terasa mare. Sfârșitul unei zile grele. Tati s-a îmbogățit pe sine și pe ei toți, încă o dată, mai mult așa, ca să le-arate cine e șeful. Ei se retrag din calea lui, îndoiiți de spate.

„Leni, spune Tati S (și fiecare silabă moale iese împachetată în fum albastru, obținut prin arderea unor țigări de foi foarte scumpe), trebuie să trăiești printre gândaci. Nu te teme de ei. Dacă ți-e scârbă, scutură-i de pe tine și gata.“

Băiatul nu pricepe cum pot bărbații să dea foc unor lucruri atât de frumoase cum sunt țigările de foi. Într-o lume alcătuită din obiecte cromate, precise, reci, dure, acestea sunt moi, calde. Parfumul lor vine dinăuntru, ca un suflet, ceață de viață. O căldură molipsitoare, din mâna care a răsucit-o, din coapsele însozite ale unor femei iubite în alte vremuri.

Ei doi sorb apusul ca ierburile sarea. Leni simte ceva gregar. Înainte de a-l întreba pe Tati, glasul frendului risipește vraja. „*Răcoare. Mai bine intrăm, Leni*“.

02.

Înăuntru era întuneric și cald. Era bine. Întinzând mâinile, descoperi pereții adăpostului etanș, sigur pentru o vreme. „KOSADA – Clădiri și Demolări“ presărase mii în marile gări ale casei.

„*Trezește! Gândește!*“ spuse frendul, poate cam tare. Leni tresări. Pentru început, observă un orificiu minuscul, prin care trecea o funie de lumină galbenă. Se aplecă și privi.

Dincolo de oblon, Comix amortise în genunchi, terminat din pricina pierderii de lichid. Leni izbucni în suspine.

„*Tati e doborât*“, explică frendul cu sărăcia lui de vocabular. „*Acum plângi. E bine pentru toxine.*“

Băiatul îi urmă sfatul. Când termină, își lipi din nou fruntea de vizeta supapei. Comix se refăcea rapid. Între marginile toracelui demolat mai erau doar câțiva centimetri, care se cicatrizau văzând cu ochii.

— Cine-a făcut asta? întrebă.

Ultimele lacrimi se uscaseră. În fagure putea rămâne multe ore. Avea paste, apă, aer. După explozie, caborii îi strânseseră de-a valma, supraviețuitori și răniți, turiști, negustori, bărbați, femei și copii. Îi puseseră la păstrare, urmând să-i trieze mai târziu.

„*Tati Spector e incomod. Mulți dușmani*“, spuse frendul. „*Fabricanți de compuși, vânători...*“

— Dar era bine păzit. Numai cineva apropiat...

„*Eu sunt implant mic, Leni. Prelucrez date puține. Pare funcționar autorizat de Nimeni. Conștiincios, ordonat.*“

Leni cotrobăi prin fagure. O imagine se deschise în mediatorul din plafon. „Slavă lui Faraon! Atentatul de azi... nerevendicat...“ zicea crainicul. „Victime...“

În imagini retrăi spaima, un miros greu de care nu mai scăpa. „Probe ridicate... un grup de...“

„*Funcționar autorizat de Nimeni*“, se încăpățână frendul.

Leni încuviință apatic.

— Zice că n-au mai găsit niciun honda în viață. Dar, frend, cel care mi-a dat fluturele de salină nu era la fel de viu ca mine și ca tine?

„*Reguli. Proceduri*“. La toate astea, frendul n-avea, deocamdată, alt răspuns. Imaginea se închise, lăsându-i în întuneric. „Slavă lui Faraon!“

— Cât mai putem sta în fagure?

„Cabor au programat rond peste patru ore.”

— Și Comix? făcu Leni. Să-l luăm înăuntru.

„Dacă nu l-au colectat cabor, așa trebuie. Reguli. Proceduri. Comix nu e bun, atrage atenția. Stă aici – semnalează unde suntem. Mai bine îl gonim” (ei doi nu se plăcuseră niciodată). *„Dacă uităm de Comix, el se reface și ajunge singur acasă.”*

— Dar noi de ce să nu fim acolo în noaptea asta, frend? Înainte de cele patru ore. Deschide fagurele. Poți s-o faci, cum ne jucăm când ne-nchide Tati în camera mea.

„Interzis. Și străbatem casa dintr-un capăt în celălalt. Strada e pericol aici, Leni. Și trenul e pericol aici. Iar în locuință nu intrăm fără părinte. Interzis acum.”

Leni căzu pe gânduri. Tati îl prevenise că uneori ar putea să fie despărțiți o bucată de vreme. Dar nu c-o să-l părăsească pur și simplu.

— Bine, zise. Vreau să dorm o oră, foarte adânc. Poți să-mi aranjezi asta. Apoi ne vom ocupa de toate.

„Idee rea, idee rea, Leni. Vin cabor peste patru ore. Ei ne duc.”

— Cabor au alte lucruri mai bune de făcut în noaptea asta, decât să se îngrijească de noi.

„Mai bine cu ei acasă.”

— Pentru tine, „acasă” e unde mă aflu eu. O oră de somn adânc. Nu-mi trebuie mai mult.

„Plan rău” se încăpățână frendul. *„Lasă cabor să se ocupe. Lasă asociați.”*

— Ancheta o să se lungească săptămâni. Cabor nu-l iubeau pe Tati. Iar asociații or să îngroape tot de frică.

„De ce crezi...”

— Doar o oră de somn.